

«Брлянтъ си ты въ вѣща твореніа!
Любовь и все сама си ты;
Твоитѣ дни — едни степени
На грыжытѣ и радостѣ.
Ещ' ДѢТЕ — піешъ свято чувство
На майкынытѣ си гърды; отъ тебѣ
Въ дълбоко, нѣжно то искусство
Облѣчено е съ ласкы вредъ...»

Но като оригинални стихове на езика ни отъ този родъ, можемъ показа началото на *Одата* г-на Вазова, писана по случай на възкачаньето на първия българскый *Екзархъ* на *екзархійскый тронъ* въ *Цариградъ*: (*)

«Пѣй, о Музо обичлива
Сладко въ тозъ тържественъ день,
Въ който правдата надвива
И Фенерь е побѣденъ.
Съ радость Българинѣтъ глѣда
Послѣ дълголетенъ мракъ
На священный тронъ да сѣда
Пастырь еднороденъ, драгъ!»

* *Българска*. — Помногого други стихове и пѣсни, писаны по този случай, не сж освѣтъ едни *фанфаронады* — произведение на повърхностни людѣ, силны на думы, а твърдѣ слабы на работа. Таквызитѣ челоуѣцы иматъ за себя си високо мнѣніе, като претендиратъ да знайтѣ и онуй, което не знайтѣ. Ный ги не споменуваме тукъ за осжждение, колкото да предпазимъ младото поколѣніе отъ вліяніето на характера, съ който са отличаватъ сичкытѣ *фанфароны*, каквыто, по нещастіе, са намѣрватъ нѣкои изъ-между нашытѣ съотечественници на литературното поле. — Ей на такыва самозванны писатели и поеты са пада и онѣзи *българ-*

(*) Пакъ въ Читалище отъ 15 Марта 1872, брой 12, стр 564.